

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 3. juna 2021. godine
Br.ref.:RK 1798/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI181/20

Podnosilac

Privatno preduzeće „Betoni“

**Ocena ustavnosti rešenja Vrhovnog suda Kosova
E. Rev. br. 225/20 od 27. jula 2020. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnelo Privatno preduzeće „Betoni“, (u daljem tekstu: „P.P Betoni“), sa sedištem u Zrzu opština Orahovac (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koje zastupa advokat Ymer Koro, iz Prizrena.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost rešenje [E. Rev. br. 225/2020] Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 27. jula 2020. godine. koja mu je uručena 22. septembra 2020. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti gore navedenog rešenja Vrhovnog suda, kojom su podnosiocu zahteva navodno povređena osnovna prava i slobode zagarrantovane članovima 21, 22, 23, 24, 27, 28, 31, 46, 49, 53, 54, 55 i 119 Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), zagarrantovana članom 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP, zagarrantovana članom 10. Univerzalnom Deklaracijom o Ljudskim Pravima (u daljem tekstu: UDLJP) kao i članovi 182, 183 i 184 Zakonom o Parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP) i 375, 585 i 595 Zakonom o Obligacionim Odnosima (u daljem tekstu: ZOO).
4. Pored toga, podnosilac zahteva traži i uvođenje privremene mere kojom bi se obustavilo izvršenje pravosnažne presude C.br.199/2011 Osnovnog suda u Orahovcu od 21. juna 2012. godine.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavu 4 člana 21. [Opšta načela] i stavovima 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesiranje podnesaka], 27. [Privremene mere] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora], 39 [Kriterijum prihvatljivosti] i 56. [Zahtev za uvođenje privremenih mera] Poslovnika o radu Suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

6. Dana 27. novembra 2020. godine, podnosilac je podneo zahtev Sudu.
7. Dana 30. novembra 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bajrama Ljatifija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Selvete Gërxhaliu-Krasniqi i Gresa Caka-Nimani.
8. Dana 31. decembra 2020. godine, podnosilac zahteva je Sudu dostavio dodatna dokumenta.
9. Dana 6. januara 2021. godine, podnosilac zahteva je Sudu dostavio dodatna dokumenta.
10. Dana 13. januara 2021. godine, podnosilac zahteva je Sudu dostavio dodatna dokumenta.

11. Dana 14. januara 2021. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
12. Dana 5. maja 2021. godine, Veće za razmatranje je razmatralo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno preporučilo Sudu, da proglasi zahtev neprihvatljivim.

Pregled činjenica

13. Dana 1. maja 1994. godine, podnosilac zahteva je sa M.G sklopio ugovor o zakupu nepokretnosti, tačnije dve katastarske parcele na period od 10 godine a u svrhu obavljanja delatnosti podnosioca zahteva.
14. Ne utvrđenog datuma 2011. godine, naslednici M.G podneli su tužbeni zahtev Opštinskom Sudu u Orahovcu protiv podnosioca zahteva tražeći raskid ugovora o zakupu nepokretnosti kao i isplatu zaostale zakupnine.
15. Dana 21. juna 2012. godine, Osnovni sud u Orahovcu je presudom C.br.199/2011 usvojio kao osnovan tužbeni zahtev naslednika M.G na način da je raskinuo ugovor o zakupu nepokretnosti od 01 maja 1994. godine i obavezao podnosioca zahteva da naslednicima M.G vrati u posed sporne parcele, demontirajući sa ovih parcela objekte koji su podignuti, kao i da isplati preostali zakup naslednicima M.G.
16. U obrazloženju svoje presude, Osnovni sud je naveo:

„Nije sporna činjenica da je ugovor o korišćenju nepokrene imovine sklopljen među sudskim stranama na 10 godina i u ovom roku obaveze su izvršavale obe strane. U tom ugovoru su predviđeni uslovi ugovora a te činjenice su potvrđene i od strane izjava svedoka.

Na osnovu odredbi člana 585 Zakona o Obligacionim Odnosima, u stavu 4 se navodi da „Ako je za vreme zakupa izvršio kakve promene na stvari, dužan je vratiti je u stanje u kome je bila kad mu je predata u zakup. Sa druge strane, stav 5 istog tog člana propisuje da zakupoprimalac može odneti dodatke koje je učinio na stvari ako se mogu odvojiti bez njenog oštećenja, ali ih zakupodavac može zadržati ako mu naknadi njihovu vrednost u vreme vraćanja. Pravo zajmodavca ima prednost u odnosu na pravo zajmoprimaoca, da uzme dodatke.

Angažovanjem odgovarajućih veštaka građevinarstva i poljoprivrede, izvršena je procena objekata koji su izgrađeni na nepokretnoj imovini tužilaca i izvršena je i procena nepokretne imovine od strane odgovarajućih veštaka. Ali, u proceni vrednosti objekata od strane odgovarajućih veštaka i nepokretne imovine od strane veštaka te oblasti, tužioci – protivtuženi se nisu složili da kupe objekte koji su izgrađeni na njihovoj parceli po proceni od strane veštaka građevinarstva, a ni tuženo protivtužilac se nije složio da tužiocima protivtuženim plati za nepokretnu imovinu vrednost određenu od strane odgovarajućih veštaka.

Kao relevantne činjenice, za odlučivanje u ovom pravnom pitanju, sud je cenio izjave sudskih strana tokom postupka, ugovor koji je potpisan od sudskih strana, izjave gore navedenih svedoka, kao i veštačenja i mišljenja odgovarajućih veštaka, izbog tog razloga je i usvojio tužbeni zahtev tužilaca

protiv tuženih, zato što se sudske strane nisu uspele dogovoriti u vezi sa kupovinom objekta ili kupovinom nepokretne imovine.“.

17. Dana 29. avgusta 2012. godine podnosilac zahteva je podneo žalbu Apelacionom sudu na presudu (C.br.199/2011) Osnovnog suda u Orahovcu od 21. juna 2012. godine zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava.
18. Dana 15. juna 2015. godine, Apelacioni sud je presudom Ae.br.4325/2012 odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i u potpunosti potvrdio presudu (C.br.199/2011) Osnovnog suda u Orahovcu.
19. Dana 28. jula 2015. godine, podnosilac je preko Osnovnog suda u Đakovici- odeljenje u Orahovcu podneo zahtev za revizijom Vrhovnom sudu protiv presude Apelacionog suda, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.
20. Dana 20. avgusta 2015. godine, Osnovni suda u Đakovici- odeljenje u Orahovcu je rešenjem C.br.199/2011 odbacio reviziju podnosioca zahteva kao nedozvoljenu jer naznačena vrednost spora u ovom predmetu ne prelazi 3000 €.
21. Ne utvrđenog datuma podnosilac zahteva je podneo žalbu Apelacionom sudu na rešenje (C.br.199/2011) Osnovnog suda u Đakovici- odeljenje u Orahovcu od 20. avgusta 2015. godine zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava.
22. Dana 5. decembra 2019. godine, Apelacioni sud je rešenjem Ae.br.4325/2012 usvojio, kao osnovanu, žalbu podnosioca zahteva poništio presudu (C.br.199/2011) Osnovnog suda u Đakovici- odeljenje u Orahovcu od 20. avgusta 2015. godine i predmet prosledio Vrhovnom sud na odlučivanje povodom podnete revizije podnosioca zahteva.
23. U obrazloženju svojeg rešenja, Apelacioni sud je naveo:

„tačno je da je tužilac-protivtuženi u tužbi naveo da je vrednost spora 100 €, kao i da je po vrednosti platio i sudsku taksu. Tačno je da tuženo-protivtužilac u protivtužbi uopšte nije naveo vrednost spora. Međutim, u članu 33 ZPP je propisano da kada se spor tiče postojanja odnosa koji se tiču zakupa, vrednost spora se računa po vrednosti jednogodišnjeg zakupa, izuzev ukoliko je zakup dogovoren na neko kraće vreme. U ovom konkretnom slučaju govori se o zakupu od 250 € mesečno, odnosno tačno 3000 € godišnje, jasno je da podneta revizija ispunjava uslove iz člana 211 stav 2 ZPP-a. Zbog gore navedenih razloga, Apelacioni Sud nalazi da se žalba podnosioca revizije treba usvojiti“.
24. Dana 27. jula 2020. godine, Vrhovni sud je doneo rešenje E.Rev.br. 225/2020, kojim se odbio reviziju podnosioca zahteva kao nedozvoljenu.
25. U obrazloženju rešenja o reviziji, Vrhovni sud je naveo:

„Iz spisa predmeta proizilazi da je tužilac podneo tužbu zbog predaje nepokretnosti i preostalog dela kirije, i u tužbi u i prvostepenoj i drugostepenoj presudi, iznos spora je 100.00 evra (sto evra). Tužba je predata sudu 28. septembra 2006. godine i na ime sudske takse za tužbu, tužilac je platio 7.5 evra (sedam evra i pedeset centi). [...] Članom 211.2 ZPP-a predviđeno je da revizija nije dozvoljena u imovinskoopravnim sporovima u kojima tužbeni zahtev nema veze sa zahtevom za novcem, predajom stvari ili ispunjenjem nekog drugog obećanja, ukoliko vrednost predmeta spora koji je pokazan u tužbi tužioca me prevazilazi iznos od 3.000,00 evra (tri hiljade evra).

26. Dana 13. avgusta 2020. godine, na predlog naslednika M.G, Privatni izvršitelj izdaje nalog P. br. 07/18 za izvršenjem pravosnažne presude C.br.199/2011 Osnovnog suda u Orahovcu od 21. juna 2012. godine.

Navodi podnosioca

27. Podnosilac zahteva navodi da su osporenim odlukom Vrhovnog suda njemu povređena osnovna prava i slobode zagarantovane članovima 21, 22, 23, 24, 27, 28, 31, 46, 49, 53, 54, 55 i 119 Ustava, zagarantovana članom 6. EKLJP, zagarantovana članom 10. UDLJP kao i članovi 182, 183 i 184 ZPP i članovi 375, 585 i 595 ZOO.
28. Podnosilac tvrdi da je osporeno odluka Vrhovnog suda, obuhvaćena bitnim povredama člana 24 Ustava jer *„tražili smo: Super veštačenje, od veštaka koji nisu iz Orahovca, ili iz okoline, nego nekog sudskog veštaka van Orahovca, koji bi bio nepristrasan i koji bi stručno obavio super veštačenje sporne parcele. Sudija usvaja naš zahtev, ali veštaka određuje iz Orahovca koji je bio jednostran. Ovo veštačenje nismo prihvatili. Tražili smo veštake poljoprivredne oblasti, iz Fakulteta poljoprivrede u Prištini, sudija nam nije ispunio zahtev.“*
29. Podnosilac tvrdi da su član 31. Ustava i član 6 EKLJP-a, povređeni jer je osporena presuda *„ne stoji navod dat u obrazloženju revizionog suda da je vrednost spora 100 evra i da se revizija treba odbaciti kao nedozvoljena u smislu člana 212,2 ZPP-a, kada je tužilačka strana precizirala podneskom od 15.02.2011. godine vrednost spora na 15.000 evra i ovu sumu je presudio i prvostepeni Sud, i ista je potvrđena i od strane Apelacionog suda Kosova. Naime, čak i kada bi tužioci odredili vrednost spora na 100 evra, strana žalilac nije kriva za određivanje vrednosti, da bi se revizija odbila kao nedozvoljena i zbog činjenice da je strana podnosilac – žalilac odredila vrednost protivtužbe viša od 3000 evra.“*
30. Što se tiče članova 21, 22, 23, 27, 46, 49, 53, 55 i 119 Ustava, podnosilac zahteva navodi da *„Vrhovni sud Kosova povredio Ustav Kosova omogućivši tužiocu da preko: PRIVATNOG IZVRŠITELJA: GJOK RADI – ĐAKOVICA započne REALIZACIJU NALOGA P.br.=07/18 od 13.08.2020. godine. Povređujući Ustav Kosova po ovim zakonima kao što sledi: Član 21. [Opšta Načela] tačka 1, 2. i 3., Član 23. [Ljudsko Dostojanstvo], Član 24. [Jednakost Pred Zakonom]*

tačka 1, 2. i 3., Član 27. Citiramo: Niko ne sme nikome naneti: mučenje ili surovo postupanje, u fizičkom aspektu kao i u psihičkom i psihološkom aspektu, Član 119. [Osnovna Načela] tačka 1, 2. i 4., Tako da je omogućio PRIVATNOM IZVRŠITELJU da REALIZUJE NALOG ZA IZVRŠENJE., Povređujući Zakone Ustava Kosova i to: Član 28. [Zabrana Ropstva i Prinudnog Rada].“

31. Podnosilac zahteva traži od Suda i da uvede privremenu meru kojom bi se obustavilo izvršenje presude C.br.199/2011 Osnovnog suda u Orahovcu od 21. juna 2012. godine.
32. Podnosilac od Suda takođe traži da njegov zahtev proglasi prihvatljivim, da poništi presudu Vrhovnog suda E. Rev. br. 225/20 od 27. jula 2020. godine, zbog povrede člana 24 (Jednakost pred zakonom) kao i člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, u vezi sa stavom 1 člana 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP, i da predmet vrati na ponovno razmatranje.

Ocena prihvatljivosti zahteva

33. Sud pre svega ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane Ustavom i dalje navedene Zakonom i utvrđene Poslovnikom o radu.
34. U tom smislu, Sud se prvo poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

35. Sud se takođe poziva i na stav 4 člana 21 [Opšta načela] Ustava, koji propisuje: *“Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva”.*
36. U tom smislu, Sud primećuje da podnosilac zahteva ima pravo da podnese ustavnu žalbu pozivajući se na navodne povrede njegovih osnovnih prava i sloboda, koja važe i za pojedince i za pravna lica (vidi slučaj Ustavnog suda br. KI41/09, podnosilac zahteva: Univerzitet AAB-RIINVEST L.L.C., rešenje o neprihvatljivosti od 3. februara 2010. godine, stav 14).
37. Dalje, Sud se poziva na članove 48 [Tačnost podneska] i 49 [Rokovi], Zakona, koji propisuju:

Član 48.
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od četiri (4) meseca. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku [...]”.

38. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva podneo zahtev u svojstvu ovlašćene strane; osporava jedan akt javnog organa, odnosno Rešenje Vrhovnog suda E. Rev. br. 225/20 od 27. jula 2020. godine; jasno je naglasio za koja prava i slobode tvrdi da su mu povređena; iscrpeo je sve dostupne pravne lekove koji su dostupni na osnovu zakona, i podneo je zahtev unutar zakonski ostavljenog roka.
39. Međutim, pored ovih uslova, Sud takođe treba da razmotri da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti utvrđene u pravilu 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika o Radu. Konkretno, pravilo 39 (2) utvrđuje da:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”

40. U tom pogledu, Sud prvo podseća da podnosilac zahteva navodi da je Vrhovni sud u osporenom Rešenju pogrešnom primenom ZPP i ZOO povredio njegova prava koja su zagantovana članovima 21, 22, 23, 24, 27, 28, 31, 46, 49, 53, 54, 55 i 119 Ustava kao i član 6 EKPLJ, jer (i) nisu mu odobreni veštaci kako je on zahtevao, (ii) nije pravilno izračunata visina spora i na kraju (iii) sud nije trebao odobriti izvršenje.

Što se tiče navodne povrede prava zagantovanih članom 31. Ustava i članom 6. EKLP

41. Sud primećuje da je podnosilac zahteva na izričit način spomenuo navodne povrede prava koja su zagantovana Ustavom, povezujući navodne povrede sa utvrđivanjem činjenica, odnosno ne uzimanja u obzir ugovora o zakupu spornih parcela kao i pogrešnom primenom zakona, ne razlažući dalje po ustavnim osnovama kako je i zašto došlo do povrede ovih konkretnih članova Ustava.
42. Što se tiče gore navedenih tvrdnji, Sud smatra da je podnosilac zahteva izgradio svoj slučaj na osnovima zakonitosti, odnosno na utvrđenju činjenica. Sud podseća da se ovi navodi odnose na oblast zakonitosti i da kao takvi ne spadaju u nadležnost Suda i iz tog razloga ih Sud, u načelu, ne može razmatrati (vidi slučaj KI56/17, podnositeljka zahteva *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 35).

43. U tom smislu, Sud naglašava da nije njegova dužnost da se bavi greškama u zakonu koje su navodno počinili redovni sudovi (zakonitost), osim i u meri u kojoj su takve greške mogle povrediti osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). U suprotnom, Sud bi delovao kao sud "*četvrtog stepena*", što bi imalo za rezultat prekoračenje granica postavljenih u njegovoj nadležnosti. U skladu sa praksom ESLJP-a i takođe u skladu sa svojom konsolidovanom praksom, Sud naglašava da je uloga redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava i ne mogu se vršiti apstraktne procene zašto je neki redovan sud odlučio na neki odgovarajući način a ne na neki drugi način (vidi slučaj *García Ruiz protiv Španije*, ESLJP, br. 30544/96 od 21. januara 1999. godine, st. 28, vidi, takođe, slučaj KI70/11, podnosilac zahteva *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
44. Ustavni sud može samo da razmotri da li su u jednom postupku dokazi predloženi na pravilan način i da li su postupci uopšteno, gledano u celini, sprovedeni na takav način da je podnosilac zahteva dobio pravično suđenje (vidi, među mnogim drugim izvorima, slučaj *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 13071/87, Izveštaj Evropske komisije za ljudska prava, usvojen 10. jula 1991. godine).
45. Na osnovu spisa predmeta, Sud primećuje da je obrazloženje dato u rešenju Vrhovnog suda jasno, a nakon razmatranja svih postupaka, Sud je takođe našao da postupci pred Apelacionim i Osnovnim sudom nisu bili nepravični ili arbitrarni (vidi slučaj *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, odluka ESLJP-a od 30. juna 2009. godine).
46. U okolnostima konkretnog slučaja, kako bi se još konkretnije razradila opšta načela ustavnog presuđivanja, Sud primećuje da je Vrhovni sud odbio zahtev podnosioca "*kao nedozvoljen*" u proceduralnom aspektu i bez razmatranja merituma zahteva. Vrhovni sud je prilikom tumačenja odredbi Zakona o parničnom postupku, onako kako je ocenio da je najpravičniji način za njihovo tumačenje, naglasio da se zahtev za reviziju mora proglasiti nedozvoljenim jer je vrednost spora ispod 3.000 €. Znači, Vrhovni sud je na proceduralnim osnovama prihvatljivosti odbio zahtev podnosioca.
47. Tačnije, Vrhovni sud je u svom rešenju naveo sledeće: "*Vrhovni sud je razmotrio reviziju u smislu člana 33 ZPP-a, koji predviđa: „Kada se spor odnosi na postojanje odnosa o dnevnicama ili zakupa, ili u odnosu na korišćenje stana ili radnih prostora, vrenost spora se obračunava prema jednogodišnjoj vrednosti dnevnice, odnosno zakupa, osim ukoliko je reč o dnevničnom izveštaju ili o zakupu, koji važi za kraće ugovoreno vreme.” U konkretnom slučaju iznos spora ima veze sa vrednošću kirije koja je računata u jednogodišnjem periodu, u mesečnom iznosu od 250.00 evra (dve stotine i pedeset evra), odnosno 3.000,00 evra (tri hiljade evra) kao godišnji iznos, jasno je da nije ispunjen uslov iz člana 211.2 ZPP-a koji predviđa da je revizija dozvoljena samo ukoliko vrednost spora prevazilazi iznos od 3.0000 evra (tri hiljade evra), dakle mora biti viši od 3.000,00 evra (tri hiljade evra)”.*
48. U tom pogledu, Sud dalje smatra da podnosilac zahteva nije dokazao da su postupci pred Vrhovnim sudom ili pred drugim redovim sudovima bili

nepravični ili arbitrarni, ili da su njegova osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom povređene usled pogrešnog tumačenja procesnog prava. Sud ponovo naglašava da je tumačenje zakona zadatak redovnih sudova i da predstavlja pitanje zakonitosti (vidi slučaj KI63/16, podnosilac zahteva *Astrit Pira*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. avgusta 2016. godine, stav 44, i vidi, takođe, slučaj KI150/15; KI161/15; KI162/15; KI14/16; KI19/16; KI60/16 i KI64/16, podnosioci zahteva *Arben Gjukaj, Hysni Hoxha, Driton Pruthi, Milazim Lushtaku, Esat Tahiri, Azem Duraku i Sami Lushtaku*, rešenje o neprihvatljivosti od 15. novembra 2016. godine, stav 62).

49. Sudska praksa ovog Suda pokazuje da je bilo i drugih slučajeva u kojima se osporavalo rešenje Vrhovnog suda, kao što je ovaj slučaj, kojim su odbijeni kao nedozvoljeni zahtevi za reviziju u kojima je vrednost spora bila ispod 3.000 €. U takvim slučajevima se Sud, kao i u ovom slučaju, usredsredio isključivo na to da li su podnosioci imali koristi od pravičnog i nepristrasnog suđenja ne upuštajući se u pitanja zakonitosti i aspekte tumačenja procesnog i materijalnog prava, budući da su takvi prerogativi pod nadležnošću redovnih sudova. Stoga, Sud je takve slučajeve proglasio neprihvatljivim kao očigledno neosnovane (vidi slučajeve Ustavnog suda KI66/18, podnosilac *Sahit Muçolli*, rešenje od 6. decembra 2018. godine; KI110/16, podnosilac *Nebojša Đokić*, rešenje od 24. marta 2017. godine; KI24/16, podnosilac *Audi Haziri*, rešenje od 4. novembra 2016. godine; KI112/14, podnosilac *Srboljub Krstić*, rešenje od 19. januara 2015. godine; KI84/13, podnosioci *Gani, Ahmet i Nazmije Sopaj*, rešenje od 18. novembra 2013. godine).
50. U skladu sa svojom konsolidovanom sudskom praksom, Sud dalje naglašava da njegovo nezadovoljstvo ishodom postupka od strane redovnih sudova, odnosno odlukama Vrhovnog, Apelacionog i Osnovnog suda, ne može samo po sebi da pokrene argumentovanu tvrdnju o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, ESLJP, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21, i vidi, takođe, slučaj KI56/17, podnositeljka zahteva *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 42).
51. Kao rezultat toga, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio navode da su relevantni postupci na bilo koji način bili nepravični ili arbitrarni i da su osporenim odlukom povređena prava i slobode zagarantovane Ustavom i EKLJP-om.
52. U zaključku, u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika, zahtev je očigledno neosnovan, na ustavnim osnovama i, shodno tome, neprihvatljiv.

Što se tiče navodne povrede prava zagarantovanih članom 21, 22, 23, 24, 27, 28, 46, 49, 53, 54, 55 i 119 Ustava i članom 10. UDLJP

53. Pored toga, Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da su osporenim presudom Vrhovnog Suda povređena njena prava zagarantovana članovima 21, 22, 23, 24, 27, 28, 46, 49, 53, 54, 55 i 119 Ustava i članom 10. UDLJP. U konkretnom slučaju, podnositeljka zahteva samo pominje relevantne članove, ali ne razrađuje dodatno kako i zašto je došlo do povrede ovih relevantnih članova Ustava. Povrede ovih članova podnositeljka zahteva u osnovi povezuje

sa navodnim povredama člana 31, Ustava, članom 6 EKLJP, a ove navode podnosioca zahteva Sud je već ocenio očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama. vidi predmet Suda KI135/20, podnosilac zahteva: *Hava Behxheti*, rešenje o neprihvatljivosti od 31. decembra 2020. godine, stav 54).

54. Sud podseća da je dosledno isticao da samo pozivanje na članove Ustave i EKLJP i njihovo pominjanje nije dovoljno da se izgradi argumentovana tvrdnja o ustavnoj povredi. Kada se tvrde takve povrede Ustava, podnosioci zahteva treba da obezbede obrazložene navode i ubedljive argumente (vidi predmet Suda KI175/20, podnosilac zahteva: *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. aprila 2021. godine, stav 81, vidi predmet Suda KI166/20, citiran gore, stav 51). Stoga, Sud, u odnosu na ove navode, u skladu sa svojom praksom, proglašava zahtev podnositeljke očigledno neosnovanim i samim tim neprihvatljivim.
55. Stoga, Sud zaključuje da navodi podnosioca zahteva o povredi članova 21, 22, 23, 24, 27, 28, 46, 49, 53, 54, 55 i 119 Ustava i člana 10. UDLJP, trebaju se proglasiti neprihvatljivim kao očigledno neosnovanu jer se ovi navodi kvalifikuju se kao navodi koji spadaju u kategoriju (iii) „*nepotkrepljeni ili ne obrazloženi*“ navodi jer je podnositeljka zahteva nije dokazala i nije dovoljno potkrepila svoje navode u vezi sa povredama njenih prava već je jednostavno navela jednu ili više odredaba Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući pritom na koji su način one prekršene. Prema tome, isti su očigledno neosnovani na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39 Poslovnika.

Zahtev za privremenu meru

56. Sud podseća da podnosilac zahteva takođe traži od Suda da uvede privremenu meru, kojom bi se obustavilo izvršenje pravosnažne presude C. Br. 199/2011, Osnovnog suda u Orahovcu od 21. juna 2012. godine.
57. Međutim, Sud je upravo zaključio da se zahtev podnosioca treba proglasiti neprihvatljivim na ustavnim osnovama.
58. Stoga, u skladu sa članom 27.1 Zakona, i u skladu sa pravilom 57. (4) (a) Poslovnika o radu, zahtev podnosioca za privremenu meru treba da se odbije, jer isti ne može da bude predmet razmatranja pošto je zahtev proglašen neprihvatljivim.

IZ OVIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosova, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 20 i 27.1 Zakona i pravilima 39 (2) i 57. (1) Poslovnika o radu, dana 5. maja 2021. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

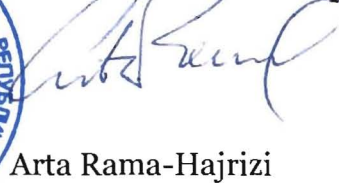
- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA ODBIJE zahtev za privremenu meru;
- III. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- IV. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20 (4) Zakona;
- V. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Bajram Ljatić

Predsednica Ustavnog suda

Arteta Rama-Hajrizi